# RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

10. juli 1997 *

I sag T-38/96,

**Guérin automobiles**, under konkurs, Alençon (Frankrig), ved advokat Jean-Claude Fourgoux, Paris og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

sagsøger,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**, først ved Francisco Enrique González Díaz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Guy Charrier, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, dernæst ved juridisk konsulent Giuliano Marenco og Guy Charrier, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand dels om, at det fastslås, at Kommissionen har udvist retsstridig passivitet ved ikke at tilsende selskabet Nissan France en meddelelse om klagepunkter, dels om erstatning af det tab, som sagsøgeren har lidt som følge af denne retsstridige passivitet,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W. Bellamy, og dommerne C.P. Briët og A. Kalogeropoulos,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 20. november 1996,

afsagt følgende

## Dom

### Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Det sagsøgende selskab, der drev virksomhed med køb og salg af motorkøretøjer, blev ved dom afsagt den 22. maj 1995 af Tribunal de commerce d'Alençon erklæret konkurs.

2 Forinden havde det den 27. maj 1994 indgivet en klage til Kommissionen over Nissan France SA, som er importør af biler af mærket Nissan og datterselskab af den japanske fabrikant (herefter »Nissan France«).

3 I klagen anførtes det, at selskabet havde været forhandler for Nissan France, som imidlertid opsagde forhandleraftalen i begyndelsen af 1991 til udløb ved begyndelsen af 1992. Efter opsigelsen har Nissan France ifølge sagsøgeren »fortsat henvist til sit eneforhandlersystem som begrundelse for ikke at ville yde Guérin erstatning, for at begunstige en anden forhandler på en måde, som indebærer forskelsbehandling, og for i flere tilfælde at nægte at sælge til Guérin«. Sagsøgeren gjorde på denne baggrund gældende, at Nissan France's standardforhandleraftale ikke er forenelig med Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s. 16). Sagsøgeren anførte, at aftalen på grund af sine virkninger ikke var omfattet af traktatens artikel 85, stk. 3, og at selskabet derfor »henvender sig til Kommissionen, som kan tage stilling til Nissan's fremgangsmåde, idet den i henhold til artikel 10 i forordning nr. 123/85 kan lade fordelen ved anvendelse af fritagelsen bortfalde«. Sagsøgeren henviste i denne forbindelse til flere bestemmelser i standardforhandleraftalen og den praksis, Nissan France på baggrund heraf havde udviklet, og anførte, at selskabets klage støttedes på en overtrædelse af traktatens artikel 85, stk. 1.

4 Ved skrivelse af 30. juni 1994 fremsendte Kommissionen en kopi af klagen til Nissan France og bad selskabet om at fremsætte bemærkninger til de heri påberåbte faktiske omstændigheder. Samtidig orienterede man sagsøgeren herom. Nissan France svarede Kommissionen to måneder senere, og Kommissionen fremsendte i september 1994 dette svar til sagsøgeren.

5 Ved skrivelse af 21. februar 1995 fremsendte sagsøgeren sine bemærkninger til Nissan France's svar til Kommissionen. Sagsøgeren anførte bl.a., at »det på grundlag af en sammenligning af de af Guérin automobiles fremlagte beviser til støtte for sin klage, en gennemgang af de to udgaver af aftalen og Nissan's svar allerede på nuværende tidspunkt skulle være muligt for Kommissionen at fremsende

meddelelse af klagepunkter«. Sagsøgeren gennemgik detaljeret Nissan France's svar og anmodede »på ny Kommissionen om at fremsende meddelelse af de klagepunkter, der klart fremgår af sagen«.

6 Denne skrivelse blev ikke besvaret.

7 Den 17. oktober 1995 anlagde sagsøgeren sag dels i henhold til EF-traktatens artikel 175 med påstand om, at det fastslås, at Kommissionen havde gjort sig skyldig i retsstridig passivitet, dels i henhold til traktatens artikel 215 med påstand om, at Kommissionen tilpligtes at erstatte sagsøgeren det tab, som denne har lidt på grund af Kommissionens retsstridige passivitet.

8 Ved kendelse af 11. marts 1996 (sag T-195/95, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. II, s. 171) afviste Retten sagen for så vidt angår påstanden om, at det fastslås, at Kommissionen havde gjort sig skyldig i retsstridig passivitet. Hvad angår erstatningspåstanden henskød Retten den af Kommissionen nedlagte afvisningspåstand til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

9 Ved dom af 6. maj 1997 (sag T-195/95, Sml. II, s. 679) afviste Retten erstatningspåstanden fra realitetsbehandling.

10 Den 2. januar 1996 tilsendte det sagsøgende selskab Kommissionen en ny skrivelse, hvori det opfordrede den til at handle ved at tilsende Nissan France en meddelelse af klagepunkter. Denne skrivelse blev ikke besvaret.

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. marts 1996 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.

12 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

13 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 20. november 1996, som fandt sted i en afdeling sammensat af afdelingsformanden, C.W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner, C.P. Briët, A. Kalogeropoulos og A. Potocki. Der blev givet parterne tilladelse til under retsmødet at fremlægge Kommissionens skrivelse til sagsøgeren af 25. juli 1996 i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42, herefter »forordning nr. 99/63«) og sagsøgerens svarskrivelse af 29. august 1996 tillige med dommen afsagt den 22. marts 1996 af Tribunal de commerce de Versailles i en sag, som sagsøgeren havde anlagt mod Nissan France den 22. oktober 1992.

14 Efter at dommer Kirschner er afgået ved døden den 6. februar 1997, er voteringen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 32, stk. 1, blevet foretaget af de tre dommere, som har underskrevet dommen.

## Parternes påstande

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Kommissionen har udvist retsstridig passivitet.

— Det fastslås endvidere i medfør af traktatens artikel 215, at Kommissionen herved har pådraget sig et ansvar over for sagsøgeren uden for kontraktforhold, og Kommissionen tilpligtes at betale selskabet en erstatning på 1 660 912 FF, svarende til 237 273 ECU.

16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

**Påstanden om, at der er udvist retsstridig passivitet**

*Parternes argumenter*

17 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens svarskrift i sag T-195/95 dels bekræfter, at den ikke agter at afslutte behandlingen af sagen, dels viser, at den halsstarrigt fastholder ikke at ville tage stilling i sagen, hvorved sagsøgeren — der er offer for konkurrenceovertrædelser i relation til affattelsen af den kontrakt, som volder selskabet vanskeligheder ved de franske domstole — lettere ville kunne få anerkendt sine rettigheder.

18 Kommissionen anser sig efter fast retspraksis ikke for forpligtet til at undersøge en sag, når den ikke er enekompetent. Kommissionen er derfor så meget mindre forpligtet til at fremsende en meddelelse af klagepunkter til konstatering af, at der i givet fald er sket overtrædelse af traktatens artikel 85 og 86. Under disse omstændigheder kan sagsøgerens skrivelse af 2. januar 1996, hvori sagsøgeren ikke rejser krav om, at selskabets klage udtrykkeligt afslås, og ikke engang, at Kommissionen tager stilling dertil, ikke antages at opfylde betingelserne i traktatens artikel 175. Heraf konkluderer Kommissionen, at så længe sagsøgeren ikke har tilsendt den en indledende skrivelse, hvori selskabet behørigt opfordrer Kommissionen til at handle — hvilket er en nødvendig betingelse for at anlægge sag i henhold til traktatens artikel 175 — kan det foreliggende passivitetssøgsmål ikke antages til realitetsbehandling.

19 Heroverfor har sagsøgeren anført, at opfordringen til Kommissionen om at handle ikke er undergivet særlige formkrav. Opfordringen hertil skal blot være tilstrækkelig udtrykkelig og præcis.

20 Klageren er ikke efter traktatens artikel 175 forpligtet til at anmode Kommissionen om at give et udtrykkeligt afslag på klagen. Det ville være absurd, om klageren skulle være forpligtet til direkte at manifestere sin desperation ved at anmode institutionen om at træffe en beslutning, som er til skade for klageren.

21 Den retspraksis, Kommissionen har henvist til, og hvorefter den angiveligt ikke har pligt til at undersøge en klage, er i virkeligheden efter sagsøgerens opfattelse betydelig mere nuanceret end angivet af Kommissionen, og giver alene denne mulighed for at fastlægge rækkefølgen for behandlingen af de enkelte sager, afhængig af den konkret foreliggende fællesskabsinteresse.

22 De nationale domstole har ikke nogen kompetence på det område, som er omfattet af traktatens artikel 85, stk. 3, idet Kommissionen har enekompetencen her. Det er flere gange blevet fastslået, at arbejdsbyrden i en tjenestegren ikke er en lovlig undskyldning for at tilsidesætte de interesser hos private, som traktaten beskytter.

*Rettens bemærkninger*

23 Indledningsvis skal det klargøres, hvad der er passivitetssøgsmålets genstand. Med stævningen ønsker sagsøgeren fastslået, at Kommissionen har gjort sig skyldig i retsstridig passivitet, og denne forklares (i stævningens punkt 14) med en henvisning til sagsøgerens indledende skrivelse af 2. januar 1996. Nævnte skrivelse indeholder alene en opfordring til Kommissionen om at tilsende Nissan France en meddelelse af klagepunkter.

24 I den forbindelse bemærkes, at traktatens artikel 175 giver de personer, den omfatter, mulighed for at anfægte det forhold, at Parlamentet, Rådet eller Kommissionen har undladt at træffe afgørelse. De nævnte personer kan dog ikke kræve, at den pågældende institution handler direkte i overensstemmelse med deres eget ønske. Navnlig kan institutionen træffe afgørelse eller tage stilling ved at vedtage en anden retsakt end den, som den berørte part måtte ønske eller anse for nødvendig (Domstolens dom af 13.7.1971, sag 8/71, Deutscher Komponistenverband mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 163, præmis 2, org. ref.: Rec. s. 705, og af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061, præmis 17; Rettens kendelse af 12.11.1996, sag T-47/96, SDDDA mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 40).

25 I en sag som den foreliggende, hvor der er indgivet en klage i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af. 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86, skal Kommissionen foretage en indledende undersøgelse og indhente de nødvendige oplysninger for at kunne vurdere, hvorledes den vil forholde sig til klagen. Den skal derpå tage stilling til klagen inden for en rimelig frist (jf. Rettens dom af 18.9.1992, sag T-28/90, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2285, præmis 29). Såfremt klagen er begrundet, indleder den en konkurrenceretlig procedure ved at sende en meddelelse af klagepunkter til den (eller de) virksomhed(er), der klages over. Hvis der ikke er grundlag for at tage klagen til følge, tilsendes klageren en skrivelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 med angivelse af grunden til den påtænkte afvisning af klagen, og klageren opfordres til at afgive sine eventuelle bemærkninger. Derefter træffer Kommissionen endelig beslutning (jf. Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, præmis 29, og af 24.1.1995, sag T-74/92, Ladbroke mod Kommissionen, Sml. II, s. 115, præmis 61; Domstolens dom af 18.3.1997, sag C-282/95 P, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. I, s. 1503, præmis 36).

26 Konkret var det tidsrum, som forløb mellem indgivelsen af klagen (den 27.5.1994) og tilsendelsen af den indledende skrivelse (den 2.1.1996), tilstrækkelig lang til, at sagsøgeren var berettiget til at opnå en stillingtagen fra Kommissionen (jf. dom af 18.9.1992 i ovennævnte sag, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, præmis 29) og derfor i det mindste var berettiget til at få tilsendt en meddelelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63.

27 Heraf følger, at passivitetssøgsmålet kunne fremmes til realitetsbehandling ved stævningens indlevering.

28 Det må dog undersøges, om genstanden for søgsmålet er bortfaldet, fordi Kommissionen har taget stilling, mens sagen verserede for Retten.

29 Det er på dette punkt ubestridt, at Kommissionen den 25. juli 1996 tilsendte sagsøgeren en skrivelse, hvortil der i overskriften udtrykkeligt blev henvist til artikel 6 i forordning nr. 99/63. Skrivelsen oplyste klageren om grundene til, at Kommissionen påtænkte at afvise klagen, og klageren fik en frist på en måned til skriftligt at fremsætte sine eventuelle bemærkninger.

30 Følgelig må denne skrivelse betegnes som en meddelelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63.

31 Det fremgår af fast retspraksis, at en skrivelse til klageren, der opfylder betingelserne i artikel 6 i forordning nr. 99/63, udgør en stillingtagen som omhandlet i traktatens artikel 175, stk. 2. En sådan skrivelse bringer Kommissionens retsstridige passivitet til ophør og medfører, at genstanden for passivitetssøgsmålet mod Kommissionen bortfalder (Domstolens dom af 18.10.1979, sag 125/78, GEMA mod Kommissionen, Sml. s. 3173, præmis 21, og ovennævnte dom i sagen Guérin automobiles mod Kommissionen, præmis 30 og 31).

32 Skrivelsen af 25. juli 1996 bragte derfor den påståede retsstridige passivitet til ophør i modsætning til, hvad det sagsøgende selskab har gjort gældende under den mundtlige forhandling, hvor det anførte, at den retsstridige passivitet bestod, så længe Kommissionen ikke havde truffet en endelig afgørelse om afvisning af klagen.

33 Det må nemlig fremhæves, at først fra det tidspunkt, da Kommissionen fremsender en skrivelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63, og efter at klageren har fremsat sine skriftlige bemærkninger til denne skrivelse, bliver Kommissionen forpligtet til enten at indlede en procedure mod den, der klages over, eller at træffe

en endelig afgørelse om afvisning af klagen (dommen i ovennævnte sag, Guérin automobiles mod Kommissionen, præmis 38).

34 Af ovenstående betragtninger følger, at skrivelsen af 25. juli 1996, som blev fremsendt efter sagens anlæg, har medført, at genstanden for sagsøgerens påstand om retsstridig passivitet er bortfaldet. Det er derfor ufornødent at træffe afgørelse herom (jf. ovennævnte dom i sagen Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, præmis 38).

## Erstatningspåstanden

*Parternes argumenter*

35 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens retsstridige passivitet har medført, at selskabets bo er blevet taget under konkursbehandling med passiver på 1 289 128,10 FF. Denne situation er opstået på grund af forsinkelsen med at yde sagsøgeren den erstatning, som påhviler Kommissionen og Nissan France in solidum, i hvilken forbindelse Kommissionen efterfølgende vil kunne gøre regres mod Nissan France. Sagsøgeren anfører nærmere, at sagen om opsigelse af eneforhandlerkontrakten vedrører en erstatning på 2 420 676 FF. Den forsinkede betaling af denne erstatning stifter ret til renter på 288 060,43 FF i perioden mellem maj 1994 og den 8. oktober 1995, hvortil kommer morarenterne i perioden fra den 9. oktober 1995 til dagen for stævningens indlevering, som udgør 84 723,66 FF, alt med forbehold af krav om renter, indtil den retsstridige passivitet er bragt til ophør.

36 Det samlede tab, Kommissionen ifølge sagsøgeren skal erstatte, udgør følgelig 1 576 188,53 FF + 84 723,66 FF = 1 660 912,19 FF, svarende til 237 273 ECU.

37 Kommissionen har fremhævet, at de grunde, sagsøgeren har angivet vedrørende indtrædelsen af det hævdede tab og ansættelsen af dets størrelse, ikke er tilstrækkeligt præcise til, at Kommissionen har nogen mulighed for at tage til genmæle. Søgsmålet opfylder ikke betingelserne i artikel 19 i EF-statutten for Domstolen og i artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement, hvorefter stævningen, ud over

en angivelse af søgsmålets genstand, bl.a. skal indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Sagsøgeren er med henblik herpå forpligtet til at fremlægge tilstrækkelige oplysninger til, at Kommissionen kan tage stilling til sagens realitet, og til, at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres kontrol.

38 I den foreliggende sag har sagsøgeren efter Kommissionens opfattelse henholdt sig til rene hypoteser — hvilket er helt utilstrækkeligt — idet selskabet har påberåbt sig sin konkurs uden belæg for, at Kommissionen er skyld i alle de passiver, selskabet har pådraget sig. Herudover har det sagsøgende selskab påstået sig tilkendt et beløb, beregnet pro rata temporis, som efter dets opfattelse skal betales for den forsinkede ydelse af den hypotetiske erstatning, selskabet har beregnet i forbindelse med proceduren for kontraktens opsigelse.

39 Endvidere gør Kommissionen gældende, at den kun kan ifalde ansvar, såfremt der godtgøres at bestå en forbindelse mellem tabet — selskabet Guérin automobiles' konkurs — og dens påståede retsstridige passivitet. Beviset herfor skal føres, efter at det er godtgjort, at Kommissionen har udvist en culpøs adfærd, og at der er indtrådt et tab. Det påhviler sagsøgeren at fremlægge dokumentation for disse forhold, hvilket ikke er sket i denne sag.

40 Kommissionen tilføjer, at såfremt det i øvrigt er rimeligt og nødvendigt at anlægge sag på grundlag af konkurrencereglerne for at undgå en konkurs, måtte klageren anlægge sagen ved de nationale domstole, som i medfør af princippet om, at anvendelsen af konkurrencereglerne er decentraliseret, var kompetente til at træffe afgørelse.

*Rettens bemærkninger*

41 Ifølge artikel 19 i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement skal enhver stævning angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Denne angivelse skal være så klar og præcis, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at træffe

afgørelse i sagen, i givet fald uden andre oplysninger til støtte herfor. Såfremt et søgsmål skal kunne admitteres, er det af retssikkerhedshensyn og af hensyn til god retspleje nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt fremgår af selve stævningen (se f.eks. Rettens kendelse af 29.11.1993, sag T-56/92, Koelman mod Kommissionen, Sml. II, s. 1267, præmis 21).

42 For at opfylde disse krav skal en stævning, hvori der nedlægges påstand om betaling af erstatning for skade forvoldt af en fællesskabsinstitution, indeholde de elementer, der gør det muligt at identificere den adfærd, som sagsøgeren bebrejder institutionen, grundene til, at han antager, at der består en årsagsforbindelse mellem adfærden og det tab, han hævder at have lidt, samt karakteren og størrelsen af dette tab (jf. Rettens dom af 18.9.1996, sag T-387/94, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 961, præmis 107).

43 En stævning, der savner den nødvendige præcision, skal afvises, og en manglende overholdelse af artikel 19 i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement hører til de afvisningsgrunde, som Retten i henhold til procesreglementets artikel 113 til enhver tid af egen drift kan prøve (jf. dommen af 18.9.1996 i ovennævnte sag, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, præmis 108).

44 I den foreliggende sag findes stævningen ikke, selv om den vurderes under ét, at give mulighed for med den nødvendige klarhed og præcision at fastslå nogen årsagsforbindelse mellem den retsstridige passivitet, Kommissionen hævdes at have udvist, og det af sagsøgeren påberåbte tab.

45 Ifølge det sagsøgende selskab består dette tab principielt i, at selskabets bo blev taget under konkursbehandling den 22. maj 1995 med passiver på 1 289 128,10 FF. Selv om det imidlertid forudsættes bevist, at Kommissionen har gjort sig skyldig i retsstridig passivitet mellem den 27. maj 1994 (datoen for klagens indgivelse) eller

den 21. februar 1995 (datoen for sagsøgerens sidste skrivelse til Kommissionen før konkursen) og den 22. maj 1995 (den dato, på hvilken sagsøgerens bo blev taget under konkursbehandling), har sagsøgeren i stævningen ikke angivet nogen omstændigheder til forklaring af, i hvilket omfang Kommissionen skulle være ansvarlig for det angivne tab. Retten har derfor ikke nogen mulighed for at efterprøve, hvorledes Kommissionens påståede retsstridige passivitet skulle have bidraget til at forøge selskabet Guérin automobiles' passiver og dermed bevirke, at selskabet gik konkurs.

46 Det samme gælder det tab på 288 060,43 FF, som sagsøgeren hævder at have lidt, og som angives at være opstået på grund af den forsinkede ydelse af den erstatning, der tilkommer sagsøgeren som følge af, at Nissan France opsagde eneforhandlerkontrakten. Heller ikke på dette punkt indeholder stævningen nogen omstændigheder, der gør det muligt at fastslå en årsagsforbindelse mellem de afkrævede beløb på 288 060,43 FF og 84 723,66 FF og den påståede retsstridige passivitet fra Kommissionens side.

47 Følgelig må erstatningspåstanden afvises.

## Sagens omkostninger

48 Når det er ufornødent at træffe afgørelse, er Retten ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 6, frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger. Retten kan ifølge artikel 87, stk. 3, tillige fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.

49 I den foreliggende sag findes Kommissionen ved sin adfærd i vidt omfang at have bidraget til, at sagsøgeren har anlagt sagen. Kommissionen reagerede ikke inden for den frist, som er fastsat i traktatens artikel 175, på den indledende skrivelse, sagsøgeren tilsendte den den 2. januar 1996, selv om den havde været behørigt

underrettet om klagens indhold siden maj 1994. Desuden var det først den 25. juli 1996, dvs. efter at sagen var blevet anlagt, at Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6 i forordning nr. 99/63 meddelte sagsøgeren sin stillingtagen til klagen.

50 På grundlag af en rimelig vurdering af sagens omstændigheder bestemmes det således, at Kommissionen bør betale sine egne omkostninger samt halvdelen af sagsøgerens.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

**1) Det er ufornødent at træffe afgørelse vedrørende passivitetssøgsmålet.**

**2) I øvrigt afvises sagsøgerens påstand i stævningen.**

**3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sine egne samt halvdelen af sagsøgerens omkostninger.**

Bellamy Briët Kalogeropoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 1997.

H. Jung C.W. Bellamy

Justitssekretær Afdelingsformand